Ч. 65. Неділя 21 марта (3 цьвітня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциі:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Акция угодова і проект пос. Кіярі'ого. — Справа македоньска. — Сербский король а заговірники. — Росийско-японьска війна.

О ческо-німецкій акциі угодовій, яка тепер веде ся, відозвав ся також і німецкий посол Кіярі в „Deutsch n. Korr.“ Кіярі доказує там, що ніяке австрійске правительство не може обійти ся без Німців. Отже відносини дійшли до того, що ставули тепер на т. зв. мертвій точці, бо національна борба спинила весь рух в напрямі поступу і економічного розвою. Політичні події показують, що бинародовлене ані по одній ані по другій стороні не можливе. Німці не хотять ґерманізувати ані Славян ані Італійнців, але они боронять ся від всякого покривдженя на поли народнім. Як Німці признають, що ґерманізация не можлива, так будуть і Чехи мусіли покинути свої мріі о якійсь ческій державі. Треба вишукати дорогу, котра бы всіляким народностям давала можність жити яко тако побіч себе, робила іх здібними до спільноі культурноі роботи і вводила в рух ту економічну силу, яка знаходить ся в цілости. Щоби ту задачу можна перевести, то Кіярі єсть тоі гадки, що народи треба розділити а тоді прийде до національноі федерациі. Як кождий нарід має право до народного розвою, так і кождий нарід має обовязок старати ся самому о то. Отже треба уложити національний катастер, в котрім кождий буде мусів признати ся до свого народу, випустити якийсь загальний податок, котрого дохід відповідає теперішному вимірови і видаткам на народні і культурні ціли і полишити кождому народови, нехай сам себе оподаткує на свої народні і культурні потреби. Чим більше національних спорних спр в можна буде викинути з компетенциі соймів і Ради державноі, щоби іх приділити новим маючим утворити ся тілам адміністрацийним, тим скорше буде можливе якесь порозуміне і спільна робота.

Венецкі часописи доносять, що італіяньске міністерство війни прислало до Венециі приказ, щоби сконцентровано кілька панцирників, кружляків і кілька лодий торпедових коло Анкони. Також і форти на проти Альбаніі мають бути поставлені на военний стопі. На супереч з тим доносять з Риму: З причини донесеня кількох часописий о наміреній мобілізациі італіяньскоі фльоти на случай якоісь комплікациі на Балкані заявляє „Tribuna,“ що тота вість єсть зовсім неправдива. Жаль, що такі вісти пускають ся в сьвіт в хвили, коли Австро-Угорщина єсть у великій дружбі з Італією. Ґазета „Popolo Romano“ потверджує погляди „Tribun-u“ і каже, що до кількох днів буде можна довідати ся о якихсь предложенях віденьского кабінету що до розмеженя кругів в Македоніі підпадаючих межинародній контроли.

В звязи з повисшою вістию здає ся стояти слідуюча з Риму: Межи Італією, Австриєю, Франциєю і Англією станула додаткова угода в справі альбаньскій. Постановлено, що окупация Альбаніі через Австрию може настати лиш за згодою Італіі. Віляєти солуньский, коссівский і монастарский одержать вже жандармерию. В монастирском віляєті буде установлена італіяньска жандармерия.

Сербский король Петро зачинає остаточно увільняти ся зпід впливу давних заговірників. Дневник урядовий оголосив усунене висших офіцирів з двірскоі служби: Дотеперішний перший ад'ютант короля Попович іменований дивізіонером в Білграді, а Полковник Машин іменований шефом ґенерального штабу.

Про оголошене стану облоги в Нючвані (Нючванґ), що значить то саме, як колиб Росия забрала се місто під свою власть, доносять з Льондону: Проголошене стану облоги в Нючвані витворило незвичайну ситуацию, котроі конець трудно предвидіти. Британьский консуль Фульфорд, котрий іменем держав дуже енерґічно протестував, каже, що він при тім покликував ся на становище Нючвану яко пор-

---

38

Сліди іздця.

(Повість з англійского).

(Дальше).

Що до того, не потребуєш цілком бояти ся — відповіла Лісія тихо. — Твій брат ще довго не забуде на панну Андінійн.

— О коли би его полышено в спокою, то він був би сьвітлим приміром постійности і полишив ся би до смерти нежонатим. Але добре каже Текерай, що кожда молода дівчина рада би віддати ся за кождого молодого чоловіка.

— Може бути — відповіла Лісія, силуючись говорити рівнодушним голосом, хоч еі лиця горіли — лише я не знаю, яка то молода дівчина так напосіла ся на Норберта.

— Так? — скрикнула Тіні. — Ти не знаєш? А я знаю, хто на него напосів ся. Коли молода особа при ложи молодого недужого забуває о спокою і спаню, о їді і напитку — коли она відтак по недузі уважає на него, як мати на малу дитину, ходить за ним, згадує его бажаня, терпить его примхи, глядить на всьо его очима і не криє ся з тим, що его почитає як яке божище — коли здобуває собі право до его вдячности, яка остаточно проявляє ся в виді повоза і коня, то треба би бути хиба сліпим, аби не бачити, до чого то всьо веде.

Лісія Гардман зірвала ся бліда як стіна, при чім струтила на землю цілу купу дитячоі одежи. Она тремтіла на цілім тілі.

— Як? — крикнула. — То ви такі самолюбні, такі недобрі, такі підлі одним словом, щоби мені підсувати, що коли я робила то, що уважала своім обовязком, хотіла лиш придбати собі прихильність вашого брата, аби він просив о мою руку?

— Так, так — сказала Горация. — Именно так гадаємо ми обі о тобі.

— Коли так, то я не лишу ся ні одного дня довше під одним дахом з вами — сказала Лісія і зігнула ся, аби позбирати з землі одіж, бавовну і ножиці, які перше в своім гніві кинула.

— Чи то має значити, що ми маємо забирати ся з того дому? — спитала Горация.

— Ви обі знаєте, що я хотіла сказати. Ви пані в тім домі, я чужа, що жию на ласці вашоі тітки. Ви дали мені то сотки разів відчути і лише любов вашоі доброі тітки і — еі голос трохи затремтів — доброта Норберта улекшували мені мої положене. Але тепер довели ви вже до краю. Бувайте здорові!

— Кудиж ти підеш?

— То моя річ. Покидаю Тенґлі — она обернула ся, аби вийти.

— А що має стати ся з „Ювелем?“ — — спитала Тіні. — Чи вислати его за тобою?

Лісія нічого не відповіла на ту злобну замітку, замкнула за собою двері, заки ще Тіні докінчила.

Обі сестри гляділи на себе якийсь час мовчки. На іх лицях видко було якесь заклопотане.

— Чи гадаєш, що она на правду відійде? — спитала Тіні.

— Куди там; она гадає, що налякає нас своім гнівом; що ми будемо еі перепрашати і позволимо, аби она перевела свій хитрий намір.

— Колиб она справді відійшла, було би богато неприємностий з тіткою; навіть Норберт гнівав ся би на нас — говорила Тіні, що починала бояти ся, що зайшла за далеко.

— Не бій ся, дурненька, не пійде она з Тенґлі — відповіла Горация певна себе. — Она аж надто добре розуміє свою користь.

— Мені видає ся, що она горда, хоч до нинішного дня уміла ту гордість укривати — замітила Тіні.

— Не відійде — доказувала Горация. — Люди з еі верстви мають перед усім свою власну користь на уваві. Она знає, що тітка Дора наміряє лишити їй хороший маєток. Не посьміє тіточку засмутити, а відтак, куди би мала іти? До своєі родини в Блекфорді, до простих фабричних робітників? Она не видержала би з ними ні одноі години, коли вже привикла з нами жити. От пійшла до своєі комнати і там через день буде дути ся. Завтра буде з плачем перепрашати.

— Я гадаю, що всьо якось уложить ся — потішала себе боязлива Тіні. — Маю охоту пійти до неі і погодити ся з нею.

— Колиб ти так понижила ся, то я не говорила би ніколи з тобою! — крикнула Го-

ту угодового і що Росияни длятого повинні були справу стану облоги в сім місті предложити консулям. Гадка, щоби яко запоруку неутральности складати кавцию так велику як вартість набору на кораблі, єсть неможлива до переведеня, бо в Нючвані нема більше готівки як 1000 фунтів штерлінґів а вартість набору на кораблях виносить міліони. Портові лотсмани заявили, що не будуть робити служби, коли на покрите можливих страт не будуть зложені 15.000 фунтів, але они остаточно успокоїли ся, коли дістали подвійну платню. Американьский консуль Міллер заявив, що російске розпорядженє змусить Анґлію і Америку виступити в обороні своїх прав запоручених їм угодою. В Льондоні однакож глядять спокійнійше на сю справу та й вашінґтоньске правительство не має охоти протестувати против російского розпорядженя.

Російска аґентия телеґрафічна дістала з Ліаоян вість, після котрої в послідній стичці коло міста Ченджу мали Японці в десятеро більші страти як Росияни; мало іменно згинути 50 Японців а 120 було ранених. Японці мали вже, видко, охоту піддати ся, бо в двох сторонах вивісили хоругву „Червоного Хреста“. (Тоті хоругви вивішують лиш на знак, що хтось хоче піддати ся. *Ред.*) Корейці розповідають, що Японці лиш з великим трудом і при помочи 500 Корейців занесли своїх ранених до головної кватири в Пеняні. Згадана аґентия додає, що та вість о першім погромі Японців викликала серед войска, що стоїть в Ліаояні, велике одушевленє.

Новинки.

Львів дня 2-го цьвітня 1904.

— **Є. В. Цісар** уділив з своїх приватних фондів для погорільців міста Динова 4000 К.

— **Є. Е. ВПреосв. Митроп. ґр. А. Шептицкий** розпочав в середу в катедральнім храмі св. Юрія для всіх вірних реколекцийні проповіди, котрі відбувають ся щоденно о $^1/_2$8 вечер і будуть тревати аж до великого четверга.

— **Іменованя.** Президия ц. к. краєвої Дирекциї скарбу іменувала концепіста скарбу Ів. Кваснака комісарем, а практикантів концептових Мих. Колиньского, Володим. Ступницкого, Ад. Бобра і Стан. Вурста концепістами скарбу. — Дальше іменувала рахункових офіциялів: Йос. Дубравского, Ігн. Рудницкого і Ів. Кулика ревідентами рахунковими, асистентів: Ів. Вериньского, Фр. Цеклиньского, Фр. Радлу і Ад. Суходольского офіциялами рахунковими, а практикантів: Фел. Баландюка, Льва Заторского, Ад. Зиму, Тад. Кунчиньского і Ів. Ґломбиньского асистентами рахунковими.

— **Ц. к. Краєва Рада шкільна** перенесла між иншими: Волод Гнатевича управ. 2-кл. школи з Яструбич до Тудоркович, а Брон. Сеньковского учит. з Деліева до Волчкова. — Ц. к. Рада шкільна порішила зачислити руску карту п. з. „Гельцля стінна карта Австро-Угорщини для шкіл народних уложив А. Е Зайферт, переложив Омелян Попович“, видану накладом Е. Гельцля у Відни до наукових средств, дозволених в звичайних народних школах і виділових з рускою викладною мовою. Ціна примірника наліпленого на полотно в теці 20 К.

— **Крадіж в церкві.** Минувшої ночи злодії закрали ся з подвіря до Успеньскої церкви у Львові і з розбитих скарбон забрали около 50 К готівки, кілька шнурків коралів, срібні серця з образів і т. п. По доконаній крадежи злодії розбили колодки і вийшли через головні двері до ул. Руської.

— **Рідкі олені.** На острові Аскольда, який лежить 45 верстов на полудне від Владивостока, жиє одинока на земли відміна оленів, около 3.000 штук, оцінені на поверх 1 міліона рублів. Ті олені мають пятнисту краску шерсти, тому названо їх пятнистими. Як в Біловіжскій пущи жубр стоїть під опікою правительства, так і пятнистим оленем заопікувало ся ловецке товариство в Владивостоці і лише строго назначену скількість оленів убиває що року. Ціна одного убитого оленя виносить від 300 до 500 рублів. Найдорожше коштують роги пятнистого оленя, бо Хінці роблять з них лїкарство і в середних Хінах продають ся роги тих оленів, так сказати-б, на вагу золота. Коли Японці бомбардували Владивосток, їх фльота стояла за островом Аскольда. Ловецке товариство лякало ся тоді більше о своїх оленів як о себе.

— **Пройдисьвіт.** З Черновець пишуть: Недавно вела ся в тутешнім суді повітовім розправа перед судиею др. Ісическульом против Александра Николаєвича Спірідонова, котрий перед двома тиждними завандрував до Черновець, представляв ся бароном і російским студентом, котрого сестра збожеволіла, мати отруїла ся а й він сам ледве втік зпід шибениці в Київі і старав ся роздобути гроші, щоби поїхати до Львова, де мала бути его знакома пані Оруссов. Повиманювавши таким способом гроші, а навіть одержавши білет, вернув обжалуваний назад до Черновець, де гуляв по шиночках, аж попав у руки поліциї. По переслуханю сьвідків др. Менчля, студ. філь. Л. Токарика, сотр. „Буковини“ М. Оржевского, учит. Н Топущака і складача М. Грабчука та обжалованого, котрий всім зізнаням заперечував, оголосив судия присуд для мнимого барона яким засуджено его на місяць тяжкої вязниці за переступленє § 1 і 2 закона о волокитстві і § 323 зак. кар., бо Спірідонова вже виключено раз з Австриї присудом сучавского суду.

— **Пропав без вісти** податковий екзекутор із Щирця, спроневіривши звиж 8000 К з податкових гроший.

— **Нові вибори до ради повітової** в золочівскім повіті розписала президия Намістництва, а то: для сільских громад на день 24 мая, для міст на 27 мая, а для більшої посілости на день 3 червня.

— **Грізний пожар.** Дня 30 марта около 11-ої години в ночи вибух огонь в Пізнанці гетманьскій, скалатского пов., котрий знищив 84 будинків, належачих до 32 господарів. Шкода виносить до 35 000 К. В огни погиб 15-літний хлопець Ів. Ке-

---

рация. — Хочеш, аби дочка старого Гардмана стала твоєю шваґровою? А до того прийшло би, колиб ти пійшла до неї і понизила ся перед нею. Як она відійде, то позбудемо ся еї раз на все. Не бою ся Норберта так як ти, хоч би й гнївав ся, що ми вигнали его опікунку і секретарку.

— А як она відрече ся „Юзеля“, то я буду ним їздити.

XVI.

Переодївши ся до обіду, вернула Клементина з тяжким серцем до сальону, де застала тїтку Дору, що читала поранну часопись і Норберта, що проходжував ся в другім кінци комнати.

— А що, тїточко, як ви бавили ся з тими нудними старушками в Гайклярку? — питала Тіні з удаваною веселостию.

— Я все добре бавлю ся з старими приятелями — відповіла Дора Блек.

— Ви такі добрі. Менї видає ся сер Натаніель страшенно нудним.

— Де Лїся? — спитала тїтка Дора. — Я була тепер в еї комнатї, але там еї нема. Чи вийшла куди?

— Тяжко. В таку погоду як та — замітив Норберт. „Юзель“ в стайни і аж рве ся, так хотів би йти. Я дав єму на потїшенє трохи конюшини.

— Де она може бути? — замітила тїтка Дора з зачудованєм. — Зараз подадуть обід, а она така точна.

Зараз по тім задзвонено до обіду, а панни Гардман не було. Клементина почула, що блїдне. Горация держала гордо голову, готова до борби. Обі чули, що приходить рішаюча хвиля. Коли ішли через сіни до їдальні, подав Андрій на таци лист тїтцї Дорі.

— Боже! — скрикнула она. — Атже то від Лїсї. Як она прийшла на гадку писати до мене! Чи панна Гардман на горі?

— Ні, прошу пані. Вийшла ще перед двома годинами.

— Пішки — в таку непогоду?

— Вийшла в плащи і з валізкою.

— З валізкою! Де она могла пійти? Певне прислала за нею котра з еї недужих — сказала тїтка Дора отвираючи лист.

„Найдорожша приятелько! Прости менї той крок, який уважаю конечним і неминулим. Я примушена покинути Тенґлї Манор і то на все. Лише не гадай собі, що я може менше щиро люблю Тебе, длятого що мушу від тепер жити далеко від Тебе. Твої доброти я нїколи не забуду. Також надію ся, що буде менї можливо бачити Тебе як найчастїйше і говорити з Тобою в місци, де я не була би Тобі тягаром а Ти не потребувала понижувати ся. Коли буду могла спокійнійше гадати, напишу і поясню Тобі моє поведенє; тепер не можу. Чую, що маєш досить довіря до мене, аби менї вірити, що я не наміряю нїчого злого і неспосібна до легкодушности. Хочу глядати притулку у честних робітників, бо то одиноке місце, до якого я маю право. Кінчу з сердечною просьбою: Не кажи нїкому в Тенґлї, що я Тобі писала. — Твоя все Тебе люблячи і на віки вірна — Лїся“.

Они всї сїли до стола, заки тїтка Дора отворила письмо і не зводили з неї очий цїлий час, як она читала. На еї лици видко було найбільше невдоволенє, ще заки дочитала лист до кінця; однако она не сказала нї слова і сховала лист спокійно до кишені, немов би в нїм не було нїчого надзвичайного.

— Як оправдує Лїся свій загадочний вихід, коли вільно спитати? — сказав Норберт.

Говорив так рівнодушно, що сестри успокоїли ся. Гадка, що він міг би на правду залюбити ся в прибраній дочцї тїтки Дори, доводила їх до розпуки.

— Она виїхала до свояків в Блекфорді.

— Пішки, з валізкою — так нагле! — скрикнув Норберт. — Що могло еї спонукати до того?

— Мусїла вже мати оправдану причину. Она не легко зробить яку дурницю. Лист писаний на борзї і она не могла подати причини; але я чую, що она зробила добре.

— Маю велику охоту поїхати за нею зараз по обіді, аби довідати ся, що то має значити — сказав Норберт о много живійше, нїж би то було приємно его сестрам. — Яка еї адреса в Блекфорді?

— Не подала нїякої — відповіла тїтка Дора спокійно.

— Нїякої адреси — нїякого поясненя! Дивна річ!

— Обіцяла вскорі написати, як їй поводить ся. Але ти, Норберте, не непокій ся. Лїся надто розумна дївчина і буде знати, як собі порадити.

— Нехай би була розумна як сама Мінерва, то я все таки скажу, що она зробила нинї дурницю — відповів Норберт. — Не могла порадити ся вас, або мене, заки поїхала до тих свояків? Не могла поїхати на дворець? Мусїла іти пішки з валізкою в руцї серед такого дощу і болота до Гайклярку! Смішно!

Норберт так розгорячив ся, що не уважав на льокая, котрий стояв коло него і ждав з полумиском в руцї.

— Коли не хочеш сам їсти, то позволь хоч нам — відозвала ся Горация з придавленим гнївом.

Она була на стілько відважна, що нїколи не бояла ся висказати отверто свою гадку. До того она рішила ся на случай потреби боронити свого поведеня супротив панни Гардман.

Обід перейшов дуже немило. Андрій, старий служачий, належав до тих слуг, котрі лїпше знають родинні відносини, як родина сама. Другий служачий був его свояком; то був чесний хлопець з селяньскої родини, про котрого думали, що він так мало розуміє ся на тім, що говорять, як стовп або крісло. Отже

ляр. Президия ц. к. Намістництва уділила погорільцям 600 К тимчасової запомоги.

— **Дезертир.** З касарні 30 полку піхоти у Львові утік опогди рядовий Мендель Візер.

— **Мантії.** На візване послугача Краківского готелю у Львові, Івана Сураньского, арештувала поліция якогось Володислава Хомякевича чи Хомяковского, котрий наробивши в тім готели значнійших довгів. виїхав ще перед 8 днями до Станиславова. З поліцийного слідства показало ся, що Хомякевич в кількох галицких містах вимантив від ріжних осіб значнійші грошеві квоти. В послідних днях перебував в Яслї, де мав — як казав — намір купити готель і каварню Дреляха. Там пізнав також касиерку тої каварні Хоронжиківну, з котрою приїхав опогди до Львова, вимантивши від неї перед тим 60 К. Хомякевича замкнено в полицийних арештах.

— **Бідна касиєрка бароновою.** Перед кількома місяцями донесли ми, що у Відни убив ся наслідком упадку з автомобіля богатий молодець барон Шамар. Перед смертию повінчав ся з своєю любкою Вандою Блявштайн, родом з Тернополя, котру вчинив універзальною спадкоємницею міліонового майна. Против того запису родина небіщика виточила процес, доказуючи, що бар. Шамар в хвили вінчаня находив ся в стані умово неосуднім. Перші дві інстанциї признали претенсиї родини. Однак найвисший трибунал узгляднив рекурс Ванди Шамар і признав їй величезне майно покійного.

Штука, наука і література.

— **„Учебник рільництва** для шкіл рільничих і споріднених закладів, а також до ужитку для практичних рільників“, видав Евгеній Жуковский, директор рускої школи рільничої в Кіцмани на Буковині. Підручник обнимає 360 сторін і поділений на 4 части: І. Загальна культура ростин (сторін 102). II. Спеціяльна культура ростин (сторін 90). III Скотарство (сторін 96). IV. Наука, як провадити сельске господарство; рахунковість (сторін 52) — „Буковина“ оцінює дуже прихильно сю працю, зазначуючи вкінци, що учебник уложений систематично і вичерпує всї головні галузи рільничої господарки у нашого народу. Притім писаний приступно і пояснений 125 прекрасно викнаними ілюстрациями в тексті і взірцями табель до рахунковости. Ціна книжки 4 кор. (без пересилки). Дістати єї можна в книгарни тов. „Руска Рада“ в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2).

Господарство, промисл і торговля

— **Ціна збіжа** у Львові дня 1 цьвітня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·65 до 8·80; жито 6·50 до 6·75; овес 5·70 до 6·—; ячмінь пашний 5·40 до 5·50; ячмінь броварний 5·75 до 6·—; ріпак 9·15 до 9·40; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·75 до 11·—; вика 5·75 до 6·—; бобик 5·50 до 6·—; гречка —·— до —·—; кукурудза стара 6·25 до 6·50; хміль за 56 кільо 225·— до 250·—; конюшина червона 60·— до 75·—; конюшина біла 60·— до 80·—; конюшина шведска 60·—. до 75·—; тимотка 22·— до 28·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 2 цьвітня. Wien. Ztg. оголошує: Міністер просьвіти іменував директора Мечислава Солтиса предсїдателем маючої бути утвореної у Львові комісиї іспитової для учителів сьпіву в школах середних і учителів гри на скрипці, фортепяні і орґанах в семінариях учительских.

Петербург 2 цьвітня. „Новости“ доносять, що ґубернатор одеский видав розпорядженє, в котрім підносить, що кождий підданий росийский знаходить ся під одною опікою росийских прав і що лиш вороги могли би викликувати розрухи в теперішній хвили; длятого заказує ся ширити всякі фальшиві чутки а винуваті будуть карані грошевою карою до 500 рублїв або до 3 місяців арешту.

Одеса 2 цьвітня. Корабель „Маляґа“ з залоґою „Варяга“ причалив вчера о 4 год. по полудни до берега. Перший висів на беріг командант „Варяга“ Степанов. Духовеньство поблагословило прибувших а командант одеської залоги Кавльбарс повитав їх промовою і устиснув Степанова і офіцирів. Всї пішли в торжественнім поході до міста. Цїла залога виглядає добре по відпочинку в дорозї. Один з моряків налягав на ногу. Тяжко ранені позіставли в шпиталях азийских портів.

Петербург 2 цьвітня. З Одеси доносять, що командант порту розділив межи залогу „Варяга“ ордери і відзнаки. Підчас торжественного походу до міста вихованці місцевих заведень войскових творили шпалір.

Білград 2 цьвітня. Скупштина уповажнила міністра фінансів до піднесеня довгу народного на 10 міліонів денарів.

Льондон 2 цьвітня. О стичці анґлійскої виправи з Тибетанцями доносить бюро Райтера з Туми. Виправа полковника Юнґгусбанда розпочала опогди похід до Ґянґце і небавком стрітив ся з тибетаньским ґенералом висланим з Агаси. Розпочали ся переговори. Тибетанці старали ся наклонити полковника Юнґгусбанда, щоби не ішов дальше, але полковник радив Тибетанцям, щоби не ставили єму спору. Нараз Тибетанці несподївано вхопились до оружия і кинулись на Анґлійців, але були змушені уступити. Зараз по тім прийшло до другої битви коло Ґуру. Остаточно Анґлійці відперли їх. З 1500 Тибетанців уйшла ледви половина. Тибетанці потерпіли поражку не з браку відваги, але задля браку відповідного узброєния.

задля прасутности тих двох слуг ніхто з родини не вязав ся у висказуваню своїх гадок. А мимо того розмова урвала ся. Тїтка Дора сиділа блїда і нещаслива; не їла нїчого. Обі дївчини були неприродно веселі. Норберт був пригноблений. Не їв і гнїван ся на лихий обід.

— Вже знов телятина — замітив з гнївом — а відтак качка. Нїчого для мене. То всьо нездорове. І що тій Виктї стало ся з єї качками і телячою печению? Одуріла? Я того не розумію. Чи она може поїхала омнібусом?

— Говориш о кухарці чи о Лїсї? — спитала Горация.

— Очивидно що о Лїсї. Мусїла на розі дорожку вєсїсти до омнібусу, що іде з Остордж. Як дитина. Не могла поїхати повозом?

— Чей була би не забрала всїх возів — замітила Тїні їдко.

— І не лишити адреси! Як можемо їй посилати єї листи, або єї річи? Мусїла бути страшно збентежена, коли відходила. Не можете менї в ніякий спосіб пояснити єї поведеня, тїточко?

— Я гадаю, що ми не повинні би тепер о тім говорити — відповіла панна Блек тихо; она бо чула, що про ту справу випадало мовчати навіть перед Андрієм, мужем довіря цїлої родини.

Норберт дуже нетерпеливо порушив ся в своїм кріслї, не поглянув навіть на тор, який єму подавано і не приймив також салати і овочів по обідї. Клементина їла солодощі і попивала своє вино так спокійно, немов би обід відбував ся як звичайно. Норбертови видавало ся, що минула цїла година, заки Андрій позбирав зі стола і вийшов з комнати. Але остаточно остала родина сама. Норберт опер ся схрещеними руками о стіл і поглянув на тїтку.

— Тепер — сказав рішучо — нема нікого чужого і можемо говорити. Який конець тої загадки? Без важної причини Лїся чей була би нїколи не рішила ся покинути дім в той спосіб. Яка причина: Чи хто з родини занедужав? Чи писали до неї, аби она приїхала?

— В єї листї нема нїчого про те.

— Щож могло їй стати ся? Дайте менї єї лист, прошу вас, тїтко.

— Не знаю, чи можу дати тобі той лист. Она писала єго дуже скоро, в очевиднім роздратованю і він був призначений лише для мене.

— Боїте ся, аби я не сьміяв ся над правописею, або над тим, що не достає може де точки над і? — спитав Норберт сьміючи ся. — Маю право бачити той лист.

— Справдї не можу тобі того права признати — відповіла Дора Блек трохи веселійше. — Лїся єсть для мене всїм. Для тебе она не богато значить, хоч ти був так добрий, що приймив єї до свого дому.

— Що ви говорите! — крикнув Норберт зриваючи ся. — Не можу стерпіти такої балаканини. Она для мене дуже богато значить — єсть моєю прибраною сестрою, моєю товаришкою, моєю щирою приятелькою. Атже від трех місяців єсть моєю правою рукою. Не знаю, як собі дам раду без неї.

Тїні і Горация поглянули на себе значучо. Старша почервоніла, молодша поблідла зі злости. Їх найгірші побоювання оправдували ся. Той сьмішний подарунок — кінь і візок — був лише заповідию инших, гірших річий. Лїся мала здобути ще серце, руку і маєток брата.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Виданя
Руского педаґоґічного Товариства.
у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Дїточі вигадки ч. І. 60 с. *Дїточ вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор Зьвірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Виданя без образків.

*Молитвенник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка істория педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. І., III., IV опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко** Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко**: Картагинці і Римляни 20 с. ***Юлій Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур**: Олїмпія 40 с **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с ***А. Глодзіньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelary szkolnej 60 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капці 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с **Василь В-р**: Подорож до краю Лїліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л Кримский**: Переклади 40 с., опр 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 30 с. ***Марко Вовчок** оповіданя І. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с ***Ковалїв Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, І. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покаране Лож, комедийка Кучальской 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, І. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова**: Байки 10 с ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки**, Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний" поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).